

The illustration depicts a man with a beard and long hair, wearing a light-colored, textured jacket and dark trousers, holding a vintage pistol. He is looking towards the right. Above him, a yellow and brown biplane is shown in flight against a cloudy sky. The biplane has a propeller and landing gear. The overall style is that of a classic pulp magazine cover illustration.

W. E. Johns

Biggles

od velbloudích
stíhaček

PROSTOR

Kapitán W. E. Johns
Biggles od velbloudích stíhaček

PROSTOR

Kapitán W. E. Johns

Biggles od velbloudích stíhaček

přeložil Antonín Kyzlink

ilustroval Jan Stěhule

PROSTOR | PRAHA | 2019

Biggles: The Camels Are Coming

Copyright © W E Johns (Publications) Ltd, 1932

Biggles of the Camel Squadron

Copyright © W E Johns (Publications) Ltd, 1934

Czech edition © PROSTOR, 2019

Translation © Antonín Kyzlink, 1938

Illustrations © Jan Stěhule, 2019

ISBN 978-80-7260-430-2

Nakladatelství se nepodařilo dohledat nositele práv (dědice) k českému překladu. Prosíme proto, aby případní nositelé těchto práv kontaktovali nakladatelství PROSTOR.

kapitola 1

Bílý fokker

Jen náhodnému pozorovateli by se zdálo, že malá skupina pilotů, kteří se shlukli u vstupu do hangáru leteckého roje B, se chová úplně ledabyle.

Skot MacLaren, který měl na sobě ještě vlněný tartan a skotskou čapku svého bývalého pluku i hodnostní označení kapitána na náramenících, dřepěl unuděně na překocené kládě, ale nepřetržitý sloupeček dýmu, který stoupal z cigarety narychlo ubalené a zapalované vždy dříve, nežli dohořela polovina předchozího smotku, usvědčoval unuděný výraz jeho obličeje ze lži.

Pilot Quinan, jehož u krku rozhalená blůza se třepotala ve větru, měl ruce zastrčeny hluboko do kapes, nedbale se opíral o chatrnou kostru polního hangáru a s pomalou rozvážností žvýkal konec ohořelé zápalky.

Pilot Swayne měl hlavu bez pokrývky a levý rukáv jeho blůzy byl od spáleného oleje černý jako bota. Seděl na prázdném sudu a nervózně vytrhával malinké chomáčky vlny z horního okraje holínek podšitých ovčí kožešinou.

Pilot Bigglesworth, známý pod populární přezdívkou Biggles, byl tehdy hubený, světlovlasý mladík hezkého zevnějšku. Nebylo mu ještě dvacet let, ale už se z něj stal úspěšný velitel roje.

Jeho hluboce zapadlé světlehnědé oči nezůstávaly ani na okamžik v klidu a měly v sobě lesk žlutého plamene, který se zdál jaksi nemístný v jeho bledé tváři, do níž strádání války a podívaná na nejednu náhlou smrt už vryly mělké vrásky. Jeho ruce, drobné jako ruce děvčete, si nepokojně pohrávaly s blůzou upnutou až ke krku.

Před necelými šesti hodinami zabil jakéhosi letce. Šest jich sestřelil za uplynulý měsíc – nebo to byl rok? Ale! Už na to zapomněl! Čas jako by se až podivně natahoval. Co mu na tom

záleželo! Věděl, že někdy zemřít musí, a dávno se nad tím přestal trápit. Jeho bezstarostné chování vyvolávalo v pozorovateli dojem úplné lhostejnosti, ale podrážděný, tichý smích, který neustále přerušoval jeho vyprávění, prozrazoval rozháraný stav jeho nervové soustavy.

Z šerých hlubin hangáru pozorovalo půl tuctu mechaniků pokradmu své důstojníky; předstírali, že opravují poškozený letoun.

Jedno však měli všichni tito lidé společné: každých pár minut jejich oči pozorně prozkoumávaly západní obzor. Zkušený pilot, který by k nim přiletěl na návštěvu, by hned poznal, že jejich večerní letecká hlídka se dnes opozdila. Ve skutečnosti tu měla být hlídková letadla už před deseti minutami.

„Tamhle let!“

Ta slova postačila, aby letci rázem zpozorněli. Zaclonili si oči a pátravě se dívali směrem k zapadajícímu slunci, odkud se ozývalo rytmické bzučení rotačních leteckých motorů. Proti purpurové záři červánků se objevily tři skvrnky. Sotva slyšitelné oddechnutí bylo jedinou známkou úlevy po nervózním napětí, které se uvolnilo, jakmile se ona tři letadla objevila.

Dveře úřadovny velitele se otevřely a vyšel z nich major Mullen, velitel letky. Nebyl by za nic připustil, že společně se svými lidmi také on pocítuje úzkost. Když vstupoval mezi své vojáky, kteří na manipulačním prostranství před hangáry pozorovali přilet opožděných letadel, tvářil se lhostejně.

Tři anglické stíhačky typu Velbloud byly sotva kilometr daleko, a ne výše než tři sta metrů nad zemí, když náhle do jednotvárného hukotu leteckých motorů zazněl nový zvuk. Byl to pronikavý skřípot křidel a výztužných drátů, kterými lomcoval víchr.

Tum! Tum! Tum! Vysoko nad anglickými stíhačkami, které nyní klouzaly k zemi, se objevily tři obláčky bílého kouře.

Bum – tum! Bum – tum! zaduněla palba protiletadlové baterie na vzdáleném konci letiště.

Ani jeden muž ze skupiny pozorovatelů se nepohnul. Oči všech se upíraly na zářivou skvrnu, která se náhle oddělila od temné modré klenby oblohy. Bíle natřený letoun Fokker D-VII sletěl jako meteor dolů za poslední anglickou stíhačku. Bylo vidět svítící pruh střel z kulometu. Anglická stíhačka na okamžik zakolísala a potom se řítila k zemi. Při zaštekání kulometů druhé dvě anglické stíhačky spustily motory na plný plyn. Velitel hlídky, který byl zprvu daleko vpředu, se jako blesk otočil k fokkeru,

ale ten už vybral svůj střemhlavý let a vyrazil vzhůru do výše tisíce metrů, potom se obrátil a upaloval k zákopům. Anglická stíhačka, zasažená jeho palbou, narazila mezitím do země právě uprostřed letiště; vyšlehly z ní mohutné plameny.

Od začátku až do konce události uběhlo sotva několik vteřin a v té době se ani jeden z užaslých diváků na prostranství před hangáry nepohnul ani nepromluvil. Velitel letky se vzpamatoval první. Rozhořčeně zaklel a utíkal k Lewisovu kulometu, který stál před budovou velitelství. Ale v půli cesty změnil úmysl a otočil se směrem k hořící stíhačce. Ale i od toho upustil. Přímo za letištní polní ambulanci prudce zastavil a se zoufalým posunkem zamával rukama směrem k hangárům:

„Jdi od toho, ty blázne! U všech čertů, kam myslíš, že poletíš... Vždyť ten fokker je už dávno doma!“ utrl se na Bigglese, který s horečným chvatem lezl do letadla bez letecké přilby a bez ochranných brýlí...

Teprve když obě neporušené stíhačky zajely k hangárům, ozvaly se hlasy. Pilot Mahoney, který vedl roj, se zaklonil k trupu letadla, o který se na chvíli opřel. Jeho rty se pohybovaly, ale nevyšla z nich ani hláška. Zdálo se, že se ukrutně namáhá, aby se vzpamatoval. Jeho oči hledaly pilota druhého letounu. Manley, který napolo vypadl z pilotní kabiny, pospíchal k Mahoneymu: „Všechno je v pořádku, starouši, nic si z toho nedělej! Nebyla to tvá vina.“

Mahoneyho rty se však pohybovaly dál, jako by se snažily promluvit.

„Byl to Norman,“ vyjekl konečně, „takovej dobrák! Poprvý si vyletěl na druhou stranu a ta zatracená mřcha mu ani nedopřála, aby ukázal, co umí! Proklatej...“ Mahoneyho hlas pronikavě zesílil.

„Nech toho!“ vpadl mu do řeči velitel letky a potom už mírněji dodal: „No tak, Mahoney!“

Na okamžik se velitel roje a jeho představený na sebe ostře podívali. Ale Mahoneyho oči se sklopily první. Pomalu si svlékl kombinézu a odhodil ji na zem. Pak následovala čapka a letecké brýle.

„Všichni důstojníci do místnosti velitele!“ řekl velitel letky a otočil se na podpatku. Mahoney si zapálil cigaretu a následoval malou skupinu důstojníků, která se ubírala směrem k velitelství...

■

„Sedněte si, pánové!“ řekl major Mullen. „Byla to ošklivá podívaná. Ale nedávám nikomu vinu. Kohokoli z nás by to mohlo postihnout stejně. Mohl jsem to být já nebo ty, Mahoney. Z určitého hlediska to byl sprostý úskok, z jiného však opravdu povedený kousek. Buď jak buď, ten chlapík byl v právu. Provedl to předtím o kousek dál na severním úseku. Doslechl jsem se o tom. Udělal to třikrát u letky 197 – jednou právě když letadla startovala. A pokusí se o to zas. Dal nám zkrátka hezky za vyučenou. Ale my ho dostaneme, my ho musíme dostat! Chlapi, znáte ten nepsaný zákon – co se stane, když je sestřelen důstojník na svém letišti? Nemůžeme se ukázat v jiné důstojnické jídelně, v jiném vojenském zázemí, dokud ho nedostaneme. Víte, co by tomu řeklo velitelství peruti? Tak, a to je všechno. A ty, Mahoney, si jdi loknout trochu whisky... Za půl hodiny tu chci mít všechny velitele rojů!“

▪

Hodinu nato probíral major Mullen výsledek porady.

„Myslím, že Mahoney má pravdu. Ten fokker patrně přeletěl zákony ve výši pěti tisíc pěti set až šesti tisíc metrů s vypnutým motorem. Jistě vás po celou tu dobu měl na mušce, Mahoney. Věděl, že jste skončili hlídku a že už nemáte dost šťávy, abyste se za ním pustili. No dobrá... Mahoney, ty budeš mít zítra ráno hlídku. Vrať se v pořádku domů, až bude po ní. Biggles, ty vyletíš se svým rojem tak vysoko, jak jen to půjde. Budeš kroužit nad lesem Mossyface tak dlouho, dokud neuvidíš, že se Mahoney vrací. Potom ho následuj domů! Zůstaň tak vysoko, jak to bude možné, a nespust ani na chvíli oči z Mahoneyho roje! Jestli na ně pak zase sletí nějaký fokker dolů, někdo z vás ho dostane. Kdyby se nechtěl ukázat, tak tam prostě zůstanete tak dlouho, až se ukáže. Znamená to čekat pěkně dlouho, ale nic jiného nám nezbejvá. Je vám všechno jasné? Dobrá! Teď se pojďme najíst...“

▪

Následujícího rána hlídkoval Mahoney se svým rojem opět nad lesem Mossyface, jak bylo dojednáno. Jeho výškoměr ukazoval tři tisíce metrů. Mahoney se často vykláněl ze svého letadla dozadu a vytrvale a pozorně zkoumal oblohu za sebou, jestli nepatří nějakou stopu po Bigglesově roji.

Ale mračná clona zastíňovala všechno, co bylo za ní. Mahoneyho

pátravé oči hledaly v každém úseku oblohy od jednoho konce obzoru ke druhému, ale její světlou plochu neporušila jediná skvrnka. V šest hodin třicet minut obrátil Mahoney podle plánu nos svého letadla zpět k domovu a udržoval stálou výšku, až doletěl k zákopům. Přestal se na okamžik dívat nahoru, aby se ohlédl, zda Manley a Forrest letí v druhých dvou letounech za ním.

Zákopy přeletěl za nevyhnutelného hromobití protiletadlových děl a zamířil dlouhým klouzavým letem směrem k letišti. Obláček černého dýmu vybuchl daleko na severu a ukázal mu, kde letí spojenecká letadla; patrně už nebylo na obloze jiné letadlo, ale Mahoney přece pocítil jakousi nevolnost. Co se skrývalo na druhé straně toho mraku? Přál si, aby tam mohl vidět. Každá žilka tohoto zkušeného válečného letce pudově reagovala na neprůhlednost clony.

Letěl dál s očima upřenýma nahoru. Náhle zadržel dech – na zlomek vteřiny se na mraku před ním objevila černá skvrnka a zmizela zas skoro dříve, než se na ni mohl dobře zadívat! Mahoney však viděl dost. Nespouštěl z toho místa oči, nadzvedl levé rameno, zakýval křídly svého letadla, upravil chod motoru na plný plyn a ohrál své kulometry krátkou střelbou. Copak se to tam nahoře děje?

Jakési letadlo – zda přátelské, či nepřátelské, to nedovedl říct – se najednou zahalilo do plamenů a kouře a uhánělo mračny dolů do říše zapomnění. Zanechávalo za sebou dlouhý ohon černého dýmu.

Mahoney zkoprněl. Hned za letadlem se řítila anglická stíhačka směrem k domovu a za ní pět fokkerů.

Mahoney zaklel a zamířil velkým obloukem nahoru. Věděl, proč to dělá. Nemohl by totiž dorazit včas k oněm fokkerům, aby pomohl anglické stíhačce, která nyní letěla přes frontu takovou rychlostí, že se jí div neurvala křídla. Palebná přehrada protiletadlových děl se objevila mezi fokkery a anglickou stíhačkou a letadla s velkými černými kříži na křídlech a na ocasních plochách se po krátkém zaváhání obrátila a uháněla horempádem k domovu. Mahoney se hnál za opuštěnou anglickou stíhačkou, jejíž pilot, když viděl, jak se blíží, přiškrtil plyn motoru a počkal na něj.

Oba piloti přistáli společně a velitel letky jim pospíchal vstříc. Biggles, který byl pilotem oné osamocené stíhačky, vylezl z letadla první.

„Ztratil jsem Swayna a Maddisona,“ řekl zlostně, když k němu přiběhli ostatní piloti. „Ztratil jsem Swayna a Maddisona,“ opakoval. „Ztratil jsem Swayna a Maddisona, copak mě neslyšíte? Sakra, proč se na mě tak hloupě díváte?“

„Nikdo se na tebe hloupě nedívá, Biggles,“ přerušil ho velitel letky. „Vzpamatuj se a řekni nám, co se stalo!“

Biggles nahmatal cigaretové pouzdro. „Jsme naprostý hlupáci!“ zabručel trpce. „My že jsme piloti? Měli bysme radši jezdit na koloběžkách po Kensingtonským parku. Udělali jsme přesně to, co ty prokletý Prusáci dobře věděli, že uděláme, a proto na nás čekali. Hned celá smečka!“

Unaveně si přejel rukou čelo. Když vyprchalo jeho rozčilení, pokračoval:

„Vyletěl jsem do šesti tisíc metrů nebo tak nějak a čekal jsem tam. A pak přiletěly fokkery. Hned jsem si jich nevšimnul; určitě se skrejvali v tý zatracený omáčce. Viděl jsem, jak ke mně letí Mahoney, který měl namířeno nad les, a potom jsem uviděl bílej fokker v jeho nejvlastnější podobě. Nepřiletěl tam pro tebe, Mahoney. Přiletěl, aby sestřelil mě. Já jsem se nepodíval nahoru, a tak se to stalo. Viděl jsem, jak bílej fokker letí dolů, a já jsem na to nalít. Myslel jsem, že je to laciná kořist, a sletěl jsem dolů za ním. Odkud se vzaly ty ostatní fokkery, nevím. Byli nám v patách, ještě než jsme vletěli do mraků. První věc, kterou jsem uviděl, bylo letadlo chudáka Mada, který se kousek ode mě řítilo v plamenech k zemi. Letěl jsem za tím bílým ptákem jako pytel kamení, ale ztratil jsem ho v mraku. Swayna dostali taky, proto jsem se obrátil k domovu a měl jsem hrozitánský štěstí, že jsem se sem vůbec dostal. To je všechno!“

Biggles se otočil a odešel směrem k důstojnické jídelně. Major Mullen se za ním beze slova podíval, když odcházel.

„Chtěl bych si s tebou pohovořit, Mahoney, a s tebou také, Macu,“ zašeptal major a všichni spolu odešli do majorovy úřadovny. „Musíme s tím něco udělat,“ řekl major důrazně. „Jinak nás všechny pošlou do domovských posádek, jestli budeme ještě chvíli takhle pokračovat. Biggles na vnaidlo naletěl příliš rychle, ale kdyby mohl dostat ten fokker, obnovilo by to jeho sebe-důvěru. Ztratili jsme tři letadla ve dvou dnech a ztratíme jich ještě víc, jestli nezneškodníme toho bílého ďábla.“

Vtom vešel Bigglesworth znovu.

„Buď zdrav, Biggles, a posad se,“ řekl mu major klidně.

Biggles pokýval hlavou. „Snažil jsem se přemýšlet, pane majore,“ začal, „a něco mě napadlo: Všichni jste si všimli, že ten bílej fokker nenapadá velitele. Vždycky přepadne některýho letce vzadu v letovém útvaru. Viděli jste, jak dostal Normana. No dobře... zítra poletíme na obvyklou hlídku – tři letadla. Mahoney, nebo Mac může být velitel a já poletím vzadu. Budu předstírat, že jsem dostal strach, a budu se držet stranou od palby protiletadlových děl. Jakmile se budeme vracet domů, zůstanu pozadu a ostatní poletí dál beze mě. To přiláká bílej fokker, kterej sletí dolů. Jakmile přiletí, budu připravenej, a uvidíme, kdo dovede střílet přesněji a rychleji. Jestli mě dostane, nevádí, bude mě mít, ale jestli ne, dostanu já jeho. Fokker vůči mně bude mít výhodu výšky, to vím dobře, a v tom má všechny trumfy v ruce. Ale i na tohle jsem našel fintu. Někdo si vezme na povel všechna schopná letadla a bude čekat nahoře, aby ostatním fokkerům zabránil, kdyby na mě chtěli vpadnout. Ale nehejbejte se, dokud nezačnou letět dolů. Nechte je, ať se hnou první, tak proti nim získáte výhodu výšky. Dám si do svého letadla vestavět ještě jednu nádrž, takže budu mít trošku šťávy v zásobě, až se bude fokker domnívat, že už jsem všechnu spotřeboval.“

Velitel letky přikývl.

„To se mi docela zamlouvá. Řeknu ti k tomu jen jedno, a to, že sám odletím s oddílem tam nahoru na číhanou. Můžeš se na mne spolehnout, že zaměstnám každého, kdo by se pokusil zamíchat se do vaší šarvátky! Platí? Dobrá, ráno to zkusíme!“

▪

Růžový nádech červánků se proměnil v barvu tyrkyosu, když se Mahoney na konci ranní hlídky obrátil k domovu. Jedno letadlo jeho roje se loudalo vzadu, a proto se Mahoney nejméně stokrát otočil a kynul mu, aby se připojilo, a usmíval se při tom, jak měl ve zvyku.

Biggles sehrál svou úlohu nováčka dokonale. Loudal se vzadu a nyní ho přinutila palebná přehrada protiletadlových děl, aby se od své letky ještě víc vzdálil.

Pátravé Mahoneyho oči se vůbec neuklidnily. Pomalu a metodicky slídily v každém úseku okolního prostoru nahoře i dole. Vysoko nad nimi letěl dvoumístný německý rumpler, za kterým se táhla dlouhá řada obláček protiletadlových šrapnelů, ale Mahoney se ani nepokusil ho pronásledovat. Daleko na